

Niečo sa končí a niečo sa začína...

Všetko má svoj koniec. Film, kniha, týždeň, rok... Tak aj dni v tejto škole sú pre nás deviatakov takmer zrátané. Už o pár týždňov budeme poslednýkrát počuť prenikavú melódiu zvončeka, ktorá nám odbije záverečnú hodinu na našej milovanej i nenávidenej základke, kde sme strávili podstatnú časť našich životov. Nastala tá najvhodnejšia chvíľa, aby sme začali bilancovať časy nedávno minulé, ktoré každého z nás poznačili osobitným spôsobom.

Pred deviatimi rokmi naše kroky prvýkrát viedli do školy. Ruka v ruke s mamou sme sa vydali v ústrety nepoznaného dobrodružstva, ktoré na nás čakalo za bránami tejto budovy. Pocity boli rôzne. Niektorí boli plní radosti, eufórie i vzrušenia, no aj strachu, obáv či neistoty, že sa pre nich skončili bezstarostné roky hier a detských zábav. Predsa sme však s rodičmi spoločne prekročili prah prváckych tried, kde nás už vítali usmievavé tváre pani učiteliek a vychovávateľiek.

Ako som sa cítila ja počas môjho prvého dňa v škole? Musím veru priznať, že mnou lomcovali rozmanité pocity i nálady. V jednej chvíli som sa bála, že už pri mne nebude stáť mamka, ktorá mi podá pomocnú ruku. Noví spolužiaci i prostredie mi pridávali nejednu vrásku na čele, keďže pre mňa predstavovali obrovskú neznámu. Zároveň ma však lákala predstava objavovania a spoznávania tajuplného, ktoré mi môže táto škola poskytnúť.

Dodnes si pamätám, ako nám ochotná pani učiteľka rozdávala šlabikáre či prvé učebnice matematiky, ktoré sa stali neoddeliteľnou súčasťou našich aktoviek počas nasledujúceho roka. Postupne sme začali spoznávať prvé písmenka, ktoré sme skladali do slabík, slov a neskôr aj do viet. Obohatili sme sa aj o základne poznatky z matematiky. Naučili sme sa pracovať s číslicami, číslami i znamienkami. Ani v ostatných predmetoch sme netápali v poli neznáma a onedlho sme boli vyzbrojení vedomosťami z prvouky či vlastivedy.

Spomienky na moje začiatky neostali iba pri červenej aktovke, ktorú by ste ešte dnes u mňa doma našli, ale aj na moje počítadlo či žirafovský peračník. V živej pamäti mi ostali hodiny hudobnej výchovy, kde sme s oduševnením všetci spievali. Je vhodné spomenúť aj výtvarnú, z ktorej som si odniesla ne jeden výtvar domov.

Roky na základke ubiehali ako voda. Ani sme si nestihli uvedomiť, že z nás už dávno opadol pocit obáv pri našich každodenných stretnutiach. Vzmáhala sa v nás mierna nechť voči škole, ktorú však zahnali priateľstvá, ktoré medzi nami vznikali a takpovediac nás nútili chodiť do školy. Nepochybne sa v myšliach mnohých nájdu krásne a úsmevné zážitky. Je dôležité si na nich z času na čas zaspomínať, aby nezapadli prachom ako učebnice v sklade.

Mnohých z nás nerozdelil ani prechod z prvého stupňa na druhý, keďže sme sa opäť stretli so známymi tvármi v piatom ročníku. Nadobudnuté poznatky sme rozširovali, aby tak pribúdali dieliky do skladačky poznania. Pokladnica spomienok nadobúdala na hodnote humornými situáciami, pri ktorých dokonca niekedy išlo za hranice školského poriadku. Zvláštnu pozornosť si vyžadujú školské výlety (a nebolo ich málo), pri ktorých dochádzalo zaujímavým, ba aj vtipným udalostiam, no mali pre nás aj náučný charakter.

Čas bežal neuveriteľne rýchlo. Ani sme sa nenazdali a už sme sa ocitli v deviatom ročníku. Konečne sa z nás stali najstarší žiaci a nech mi nikto netvrdí, že to nie je príjemný pocit. No trápila nás otázka, ktorá nám počas celej deviatky klopala na dvere: Kam ísť na strednú? Podarilo sa nám prehrýzť cez monitor i prijímačky, ktoré sme úspešne všetci zvládli a nakoniec sme sa rozhodli podľa svojich možností a schopností pre vhodné štúdium. Zostáva nám len dúfať, že naše rozhodnutia boli správne a vybrané stredné školy budú dobrým odrazovým mostíkom pre budúci život, či už v zamestnaní alebo vo vysokoškolských laviciach.

Zároveň sa chcem poďakovať všetkým pedagógom, ktorí nám svojou obetavou prácou vytvorili zo školy nielen príjemné pracovné prostredie, ale aj druhý domov. Odovzdali nám svoje

poznatky, ktoré , ktoré v mnohých z nás ostanú dlho potom, čo opustíme túto školu. Verím, že aj vašou zásluhou sa z nás stanú lepší ľudia a to vďaka základom morálky a slušného správania, ktoré ste nám zanechali, a ktoré nám budú v živote na nezaplatenie. Ešte raz vám, naši milí učitelia, patrí srdečné a úprimné poďakovanie.

Ešte raz sa obrátim k mojim spolužiakom, deviatakom. Naše cesty sa príchodom na stredné školy možno rozídu. Len čas dokáže, či sú priateľstvá niektorých z nás dostatočne pevné a silné na to, aby ich puto nič nepretrhlo. Možno však povedať, že sme vždy a vo všetkom nedržali ako kolektív najmä pre našu detinskosť, nevypelost' či sebeckosť. Dúfam, že sa tento náš postoj v budúcnosti zmení k lepšiemu a budeme tak otvorení vzájomnej spolupráci. No i keď sa už nestretneme, želim vám veľa úspechov a splnených prianí vo vašom kariérom i osobnom živote.

Nezúfaj však, drahá Lesnícka, že už odchádzame, prideme Ťa ešte pozrieť. Budeme sa Ti aj naďalej snažiť robiť dobré meno prostredníctvom všetkého, čo si nás za deväť rokov naučila a pokúsime sa uplatniť v našich ďalších štúdiách vedomosti, ktoré si nám odovzdala. Istotne Ti budeme chýbať a možno aj ty nám, ale náš príbeh sa tým nekončí, práve naopak pokračuje ďalej....